

VARPELIS

LINKUVOS GIMNAZIJOS LAIKRAŠTIS 2014 rugsėjis Nr. 91 Leidžiamas nuo 2000m.

Su naujais mokslo metais!

Sėkmės pirmokėliams, pradėjusiems šią sunkią mokyklos kelionę, ir stiprybės dvyliktokams, siekiantiems savo svajonių išsipildymo!

„Varpelio“ komanda

Prabėgo dar viena įdomi ir kupina įspūdžių vasara... Kol vieni džiaugėsi nerūpestingomis dienomis, kiti rimtai dirbo. Dešimtokas **Mantas Kanapeckas** dar pernai rimtai susidomėjo motociklų akrobatika, o šiemet jis jau dviejų prizinių vietų laimėtojas Vilniuje ir Alytuje. Mantas sako, kad tikrai neužmigs ant laurų ir sieks dar aukštesnių rezultatų. „Ieškau merginos, mėgstančios ekstremalų sportą“, – rimtai juokauja vaikinąs.

Mantai, pradėkime nuo pradžių. Kada susidomėjai motociklų akrobatika ir pradėjai treniruotis?

Viskas prasidėjo nuo paprasto dviračio... Pradėjau važinėti ant galinio rato, neblogai sekėsi, po dvejų metų jau galėdavau nuvažiuoti 5 km nesustojęs. Paskui pamačiau klipą, kaip vaikinąs važiuoja su motoroleriu ant galinio rato ir daro visokius triukus. Pagalvojau, kodėl nepabandžius man, o tėtis buvo nusipirkęs motorolerį ir jo nenaudojo... Po truputį pradėjau treniruotis, iš pradžių labai atsargiai, ir tikrai džiaugdavausi, kai pakeldavau ratą nuo žemės. Pats nepajutau, kaip pradėjau rimtai į tai žiūrėti, domėtis, susiradau draugų, užsiimančių tuo pačiu.

Kiek laiko treniruojiesi ir kokius triukus moki atlikti?

Aktyviai treniruojusi nuo 2013 metų ankstyvo pavasario, per savaitę bent 3–5 kartus po 3–4 valandas. Triukus darau kokius tik noriu ir moku, čia kažkas panašaus kaip šokiai ant ledo – ką nori, tą rodai, o paskui komisija vertina pagal skirtingus kriterijus: tai važiavimas ant priekinio rato, važiavimas ant galinio rato, akrobatika ir bendras tavo programos vaizdas.

Na, o dabar apie varžybas. Papasakok, kur dalyvavai?

Šią vasarą dalyvavau dvejose motociklų akrobatikos varžybose. Socialiniame tinkle pamačiau, kad vyks varžybos Vilniuje ir Alytuje, nusprendžiau dalyvauti, netrukus gavau ir asmeninį pakvietimą. Pirmosios buvo „Arasfreestyle“ varžybos Vilniuje, jos man paliko pačius geriausius įspūdžius! Viskas puikiai organizuota, sportininkai be galo šilti ir draugiški. Prieš varžybas labai jaudinausi, kojos drebėjo, rankos tirpo, bet kai baigiau abu važiavimus, buvau labai patenkintas savimi. Dar buvo atskira rungtis, ji vadinosi „sudėtingiausias triukas“ – atlikau triuką pavadintą „super man“ ir patekau į trejetuką, nors varžovų motociklai buvo didesni. Šiose varžybose užėmiau pirmąją vietą! Antrosios, „Alytus Stunt Show“ varžybos, taip pat paliko tik gerus įspūdžius. Tokio didelio jaudulio nebejaučiau, bet visgi nervinausi prieš finalinį važiavimą, net nežiūrėjau, kaip geriausias draugas lekia... Čia taip pat rodžiau savo programą, dalyvavau sudėtingiausio triuko rungtyje ir vėl užėmiau pirmąją vietą. Net negalėjau patikėti, kad man taip sekasi...

Laimėjai dvejus rimtas varžybas. Kokie tavo planai? Apie ką svajoji?

Sakoma, kad jei garsiai pasakai apie savo svajones, jos neišsipildo ☺ Galiu pasakyti tik tiek, kad tikrai nesustosiu ten, kur dabar esu, ir sieksiu dar aukštesnių ir geresnių rezultatų. Tai mano gyvenimo būdas, neįsivaizduoju, ką veikčiau be šio sporto. Ši sporto šaka nebėra vien hobis, man tai jau visas gyvenimas!

Ko palinkėtum savo draugams bei kitiems gimnazijos mokiniams?

Nenustokite svajoti ir siekti savo svajonių, nes visos svajonės pildosi, kai labai nori ir sieki jų!

Dėkojame Mantui už pokalbį ir linkime jam visų svajonių išsipildymo bei gerų naujųjų mokslo metų!

Linkuviečiai dainų šventėje

Šią vasarą Linkuvos gimnazijos tautinių šokių kolektyvas „Jaunimėlis“ turėjo garbės dalyvauti

Lietuvos dainų šventės „Čia – mūsų namai“ šokių dienoje „Sodauto“. Liepos 1 dieną palydėti rajono savivaldybės atstovų, gimnazijos direktoriaus, mokytojų ir tėvų, išvykę kartu su Pakruojo tautinių šokių kolektyvais, šokėjai jau atvykimo dieną dalyvavo pirmosiose repeticijose. Kolektyvai kartu su Šalčininkų rajono šokėjais buvo apgyvendinti Vilniaus Žygimanto Augusto vidurinėje mokykloje. Dienoms bėgant bei didžiajam koncertui artėjant, augo ir repeticijų skaičius, kuris neleido mėgautis šventės metu vykusiomis pramogomis.

Repeticijose, kurios vyko Edukologijos universiteto, Vingio parko regbio ir pagrindiniame Lietuvos futbolo federacijos stadionuose, buvo juntamas ne tik nuovargis, bet ir veriančiai šalto lietaus pliūpsnis bei šildančių saulės spindulių teikiama šiluma. Nepaisant to, koncerto dieną atlaikę net du

pasirodymus, dieninį ir vakarinį, šokėjai jautėsi pakiliai, buvo pilni pozityvios energijos, nes patirtas masiškumo, susitelkimo, jaudulio ir atsakomybės jausmas jungė ne tik juos, bet ir visus šventės dalyvius į vieną bendrą ir vieningą komandą. Patirti išpūdžiai neabejotinai kiekvienam dalyvavusiam įsirėš atmintin ilgam.

Nuoširdi padėka kolektyvo vadovei Nijolei Mikalajūnienei, kurios pasiaukojimas ir ambicingumas leido šokėjams atskleisti šokio grožį nacionalinėje šventėje, taip pat ačiū lydėjusioms mokytojoms Vaivai Klupšienei ir Violetai Gelažienei, kurių padrąsinimas ir energija neleido šokėjams užsikrėsti neigiama nuotaika. Dėkojame gimnazijos direktoriui, mokytojams ir tėvams už visapusišką pagalbą ir palaikymą.

Ugnė Bučaitė, 4ga kl.

Vilniuje svečiavosi ne vien gimnazijos šokėjėliai. Keletas merginų iš mokyklos atstovavo Pakruojo rajonui ir chorų dieną. Dalyvavome kaip Linkuvos choro „Mūša“ narės.

Dvi ilgas ir alinančias dienas repetavome nežmoniškame karštyje. Kietas gultas, bemiegės naktys... Tačiau viskas atsipirko Liepos 6-ąją. Šios dienos nepamiršiu niekada. Nuostabi eisena iki Vingio parko. Koks neapsakomas jausmas, kai tau didžiulės žmonių minios šaukia: „Valio! Mes jus mylime!“ Kai aplink visi laimingi, nė vieno pikto veido. Dainavome patys ir mums pritarė žiūrovai. O pats koncertas! Vieni gražūs, pasipuošę, nenustygstantys vietoje, o kiti rimti ir susikaupę laukia dirigento mostelėjimo. Susitikimas su Lietuvos prezidente Dalia Grybauskaite, seimo nariais Loreta Graužiniene ir Algirdu Butkevičiumi padarė visiems didžiulį išpūdį. Dešimt tūkstančių choristų, septyni tūkstančiai žiūrovų ir dar beveik visa Lietuva prie televizijos ekranų. Kiekvienas jautėsi pakylėtas ir pagerbtas. Tikrai sau pažadėjau čia sugrįžti po ketverių metų. Esame dėkingos choro vadovui M. Zubui už didžiulį triušą mus mokant.

Emilija Pukevičiūtė

Folkloro diena

Dainų ir šokių šventėje dalyvavau pirmą kartą su ansambliu „Linkava“. Išpūdžiai labai geri, nes mus visą dieną lydėjo sėkmė ir puiki nuotaika. Mažieji Linkuvos „Ratinėlio“ šokėjėliai ir dainorėliai savo pasirodymą atliko Bernardinų sode jiems skirtu laiku, o „Linkava“ po pietų koncertavo pilių teritorijoje. Nors užklupo lietus pasirodymo metu, žiūrovų netrūko. Vakare visi draugiškai žiūrėjome koncertą – vakaronę „Laimėi vartus atkėlus“ Katedros aikštėje. Buvo labai smagu ir nepakartojama! Visas kolektyvas sako nuoširdų AČIŪ vadovei Marytei Pališkienei ir vadovui Zigmantui Tekoriui.

Roberta Žilinskytė, 3ga kl.

Bonjour à tous!

Dėkojame Ievai už puikų ir platų Prancūzijos pristatymą „Varpelio“ 90 numeryje ir siūlome straipsnio tęsinį.

Teko nemažai pakeliauti ir pajusti skirtumą tarp Prancūzijos šiaurinės ir pietinės dalies. Šiaurinės Prancūzijos gamta – lygumos ir miškai. Klimatas labai panašus į Anglijos, dažnai debesuota ir lietinga. Žmonės čia kiek „šaltesni“. Šiaurės vakarinėje dalyje, Bretanėje, yra išlikusi senoji kalba, kuri skiriasi nuo prancūzų kalbos. Tarimas šiaurinėje dalyje taisyklingesnis nei pietuose. Paryžius, kaip žinoma, madų ir menų sostinė. Turi daugybę muziejų, meno galerijų... Tai palieka didelį įspūdį ir įkvepia. Gyvenimas Paryžiuje ganėtinai įtemptas: sausakimšas transportas, kamščiai, minios žmonių... Taip pat Prancūzija daugiakultūrinė šalis.

Jau buvau pratusi matyti daugybę skirtingų kultūrų Anglijoje, bet čia situacija kiek kitokia... Daug imigrantų iš Šiaurės Afrikos, Rytų Europos: Bulgarijos, Rumunijos, Čekijos. Visi atvykę ieškoti geresnio gyvenimo, bet dalis jų neturi teisėtų dokumentų, tad vyrauja didelis imigrantų nedarbas ir skurdas, kas atrodo gan graudžiai.

Kalbėdama apie pietinę Prancūzijos dalį, galiu apibūdinti trumpai – nepakartojama. Turbūt gamta ir kultūros paveldas pakerėjo labiausiai... Nuo čia aukštyn į šiaurinę rytų dalį tęsiasi Alpės, kur galima aptikti daug žymių olų (les grottes), kurios pakeri savo paslaptingumu. Visą pietinę dalį skalauja Viduržemio jūra. Vien pasivaikščiojus po kalnus ir pasigrožėjus vaizdais iš viršaus, užgniaužia kvapą. Yra nemažai išlikusio romėnų laikų paveldo: amfiteatrai, tiltas (Pont du Gard), įvairūs didingi pastatai ir likę pamatai. Didžiausią įspūdį paliko Provanso-Alpių-Žydrojo Kranto regionas, kuris tęsiasi nuo Marselio iki pat Italijos sienos. Jo sostinė Marselis – tai antras pagal dydį miestas Prancūzijoje, žinomas kaip seniausias uostas, dažnai lankomas turistų. Nuo Marselio iki Kasis miestelio tęsiasi nuostabios įlankos (calanques). Jas skalauja labai tyras ir skaidrus jūros vanduo bei supra nuostabūs šlaitai ir kalvos. Provanso regionas yra pagarsėjęs levandomis, iš tolo galima pastebėti violetine spalva žydinčius laukus. Net pats mažiausias Provanso miestelis yra išsaugojęs savo kultūrą bei turi kažką unikalaus. Provansą garsina čia gyvenęs Vincentas van Gogas, Henri Matisse, Avinjone esantys Popiežių rūmai. Kiekviename jų galima rasti turizmo centrą, kuris turi paruošęs informaciją apie lankytinas miestelio vietas. Miestelius puošia senamiesčiai mažytėmis, siauromis gatvelėmis. Į Provanso-Alpių-Žydrojo Kranto regioną įeina Prancūzijos Rivjera, kuriai priklauso Kanai, Antibai, Nica, Monakas, Mentonas. Tai pati prabangiausia ir puošniausia Prancūzijos dalis. Pietų Prancūzijoje būdingiausias maistas – jūros gėrybės, sūris, alyvuogės bei citrusiniai vaisiai. Taip pat čia degustuojamas senas, išlaikytas, tradicinis vynas.

Taigi tiek apie patirtus nepakartojamus įspūdžius Prancūzijoje. Siūlau ir Jums pamilti keliones, pamatyti viską patiems, pažinti pasaulį – tai neįkainojama patirtis. Linkiu sėkmės!

Nuoširdžiausi linkėjimai
(les meilleurs vœux),
Ieva

Įspūdinga vasaros kelionė

Aplankyti Angliją – Velsą – Škotiją šią vasarą susiruošė keturios mūsų gimnazijos ir filialo Triškoniuose pedagogės A. Bučaitė, B. Dičpetrienė, L. Jasiukaitienė ir aš, A. Ašmonavičienė. Iš tiesų tai buvo pažintinė kelionė, pamatėme net šešias šalis – Lenkiją, Vokietiją, Belgiją, Prancūziją, Olandiją ir Didžiąją Britaniją. Keliavome autobusu vienuolika dienų.

Pirmoji nakvynė Lenkijos pasienyje, Slubicos mieste, įsikūrusiame viename upės krante, o tiltu perėjusios į kitą krantą atsidūrėme Vokietijoje, Frankfurte prie Oderio. Taigi tą patį vakarą galėjome pabuvoti skirtingose valstybėse, jas palyginti. Antrą dieną lankėmės Potsdame, kur yra Frydricho Didžiojo vasaros rezidencija, pasivaikščiojome nuostabiame San Susi parke, apžiūrėjome net ketverius rūmus ir išvykome Belgijos link. Nakvojome jau Prancūzijoje, nes rytą kėlėmės per Lamanšą į Angliją. Nepaprastą įspūdį paliko jos sostinė Londonas – tokio gražaus, didingo miesto dar nebuvo tekę matyti. Atrodo, visi žinom ir esam

matę Didįjį Beną, Tauerio tiltą ir tvirtovę, Parlamento rūmus, Trafalgaro ar Pikadilio aikštes, jų paminklus, bet tai pamatyti ne virtualioje erdvėje, o pačioms pavaikščioti po Vindzoro pilies iškilnių sales, karališkuosius apartamentus – tikrai puiku.

Neįmanoma apsaityti šalies katedrų didybės ir grožio: baroko architektūros stebuklas Šv. Pauliaus katedra Londone, aukščiausia (123 m) Jungtinėje Karalystėje Solsberio katedra, Jorko katedros vitražuose vaizduojamos pasaulio sutvėrimo ir Apokalipsės scenos, vitražais garsi ir Šv. Gilio katedra Edinburge, o Daramo katedra įžymi devynių altorių koplyčia... Neįmanoma aplankyti ir visų pilių – vien Velse jų yra 641!

Taigi apsiribojome pačiomis žymiausiomis – gynybine Konvy tvirtove tarp Anglijos ir Vello, Karnarvono pilimi, kur vyksta iškilminga sosto įpėdinio skyrimo ceremonija, garsiąja Bleiro... Žinoma, Bleiro raganos nematėme, bet klausėmės dūdmaišio muzikos, apžiūrėjome puikią baldų, paveikslų, porceliano kolekciją. O įspūdingą ginklų kolekciją matėme Edinburgo pilyje, kur įsikūręs Karališkasis Škotijos muziejus.

Vieną dieną skyrėme Viljamo Šekspyro gimtinei – Stratfordui prie Eivono. Lankėmės rašytojo namo-muziejuje, Šv. Trejybės bažnyčioje, kur jis palaidotas, matėme Karališkąjį Šekspyro teatrą, fotografavomės prie paminklo didžiajam dramaturgui ir jo herojams, stebėjomės seno miesto ir upės grožiu. Kita įsimintina diena, kai lankėmės Stoneheindžo laukuose. Tai dar romėnų aprašyta šventykla – statinys, sudarytas iš ratu išdėstytų didžiulių akmeninių plokščių, kurių paskirtis neaiški iki šių dienų. Visą laiką buvo puikus liepos mėnesio oras, o čia iš, atrodo, nedidelio debesies pasipylė tikra liūtis. Juokavom, kad ne veltui esam iš Lietuvos – lietuviškos šalies – tai ir buvom išprausti kaip tikri baltai.

Šalies turtas – tai ir gamtos grožis: šiuolaikinis peizažas su vėjo jėgainėmis, įbridusiomis toli į vandenį, bekraščiai Airijos ir Šiaurės jūrų toliai, akį džiugina ūksmingi miškai, vingiuoti slėniai, avių bandos, kvapą gniaužiantis Lochneso ežero su paslaptinąja Nese grožis ir kalnai... Senasis Snoudenas Velse ir aukščiausias (1344 m) Škotijos kalnas Ben Nevis stebino sniego lopais uolėtose viršūnėse. Kelias vingiuoja palei ežerėlius, pelkes su skurdžia augalija, lyg būtum atsidūręs tundroj – aplink nėra gyvos dvasios, o čia Šiaurės jūros pakrantė.

Paskutinę naktį plaukiame keltu. Rytą laukia Amsterdamas. Pėstute keliaujam į Raudonųjų Žibintų kvartalą, Dam aikštę, nuostabųjį gėlių turgų, saugomės ne automobilių, o su vėjeliu lekiančių dviratinių. Tie, kurie čia lankosi ne pirmą kartą, skuba į Madam Tiuso vaškinių figūrų muziejų ar plaukia kanalais grožėdamiesi jau visiškai kitokiu, europietišku miestu.

Mokytoja A. Ašmonavičienė

Kelionė į Turkiją

Ilgai dvejojom, kurią šalį aplankyti šį kartą, nes norėjosi gražių vaizdų, šiltos jūros ir tiesiog gero poilsio... Tad pasirinkom Turkiją. Ir kaip visi, kurie iš ten grįžta, likom nenusivylę, nes kas jau kas, o turkai svečių laukia, juos myli ir rodo ypatingai didelį dėmesį. Trys valandos – ir visai kitas pasaulis, kita kultūra, vaizdai ir įspūdžiai.

Pasirinkom poilsį, bet ilgai netvėrėm nieko neveikdami ir tik ilsėdamiesi. Alanija – nuostabus kurortinis miestas, kuriame yra ką veikti ir pamatyti. Šis kurortas nutolęs apie 130 km į rytus nuo Antalijos, įkurtas tarp Viduržemio jūros pietuose ir Tauro kalnų šiaurėje. Tai viena populiariausių poilsio vietų Turkijoje. Gyvenome šio musulmoniško kurorto centre, tad daugelis įdomių vietų buvo pasiekiami pėstute, todėl nepraleidom progos pajudėti. Vos už kelių šimtų metrų driekėsi žymusis Kleopatros paplūdimys, į kurį, anot legendos, net smėlį atgabeno, kad tik Kleopatrai būtų gera čia ilsėtis. Šilta Viduržemio jūra, didžiulės bangos, kaitri saulutė lepino mus.

Žavus ir senamiestis, įsikūręs ant su jūra besiribojančio iškyšulio. Garsiausia ir labiausiai lankoma vieta – tai tvirtovė, už kurios sienų galima išvysti puikiai iki mūsų dienų išsilaikiusius namus, mečetes, freskomis išdabintą bizantiečių šventovę. Nuo netoliese esančios apžvalgos aikštelės kadaise tiesiai mirčiai į nasrus puldavo šios tvirtovės nuteistieji. Dabar čia ateinama pasigėrėti kurorto vakaruose atsiveriančiais paplūdimių ir kalnų vaizdais. Priešingoje pusėje – sargybos bokštas, dar vadinamas „Raudonuoju bokštu“. Kaip ir visuose šalies miestuose, pagrindinė gatvė pavadinta pirmojo Turkijos prezidento M. K. Atatiurko, kuriam stovi ir paminklas, vardu. Prieplaukoje gausybė laivų, išdabintų jūrų velniais, piratais, medūzomis... ir plukdančių turistus į maudynes. Išbandėme naktinį apžvalginį plaukiojimą laivu, nes būtent naktį čia gyvenimas verda, mirga įvairiausiomis spalvomis.

Mūsų kelionė buvo kaip tik tuo metu, kai baigėsi ramadanas, tad visi vietiniai gyventojai buvo pasirengę linksmybėms. Smagu buvo stebėti jų šokius, bendravimą šeimomis ir tą populiarų arbatos gėrimo ritualą. Mes taip pat patobulinome savo užsienio kalbų įgūdžius, smagiai praleidome laiką ir, tikrai gerai pailsėję, grįžome namo. Ir kaip visada sakom: kelionės – tai virusas, kuris „užkrečia“ ir ilgam.

Ligita ir Algimantas Masilioniai

Mano vasara

Ši vasara buvo nuostabi ir stebėtinai graži – liepos mėnesį skridome į Norvegiją! Jau Rygos oro uoste „pajutau“ šios šalies kvapą, nors ji dar buvo už tūkstančio kilometrų, nors dar laukė dviejų valandų skrydis į Bergeną, po to dar važiovome autobusu, plaukėme laivu ir vėl važiovome autobusu, kol pasiekėme kelionės tikslą – gražų mažytį Leirviko miestelį.

Kiekvieną dieną mūsų laukė siurprizai. Tai žuvies turgus, kur nutiko kai kas nuostabaus – valgėme banginio mėsos! Skonis puikus, o kur dar pasakiškos žuvies kvapas, kutenantis man nosį? Tai ledai ar kiti skanėstai... Tai lipome į milžiniško dydžio kalnus – įspūdis nepakartojamas! Tai matėme krioklį, tai važiovome prie jūros... O vanduo koks švarus, mėlynas ir šiltas – tikra pasaka! Taigi pamatėme didį Norvegijos gamtos grožį!

Sutikti žmonės sveikinas, šypsosi, labai geri, malonūs. Sužinojau apie jų papročius, pomėgius... Pavyzdžiui, tik šeštadieniais valgo saldumynus ar mėgsta žuvį su cukrumi... Domėjausi šalies kultūra.

Laikas bėgo labai greitai, tiesiog nesustabdomai, o kelionė atgal – atrodė, jog per sekundę atsidūrėme namie. Tik grįžęs supratau, kad buvau pasiilgęs namų ir kokia pasakiška yra Norvegija.

Vakaris Balčiūnas, 7b kl.